

DUANIN ÖNEMİ

Değerli Mü'minler!

Dua kelimesi, çağırmak, seslenmek, yalvarmak, yakarmak ve yardım istemek anlamlarına gelir. Dua, Allah'ın yüceliği karşısında kulun aczini itiraf etmesi, sevgi ve ta'zîm duyguları içinde lütuf ve yardımını dilemesidir.

Dua âciz olan insan ile kâdir olan Allah arasında âdeta bir köprü vazifesi görür. Bu anlamda dua, kulun, Rabbine en kısa yoldan ulaşma tarzıdır.

Dua, aynı zamanda Yaratıcıya olan iman ve teslimiyetin bir ifadesidir. Kulluğun özü olduğu gibi, imanın pratik bir yansıması olarak da önemlidir. Bu açıdan dua, insanın Allah nezdindeki değerini de belirlemektedir. Nitekim Yüce Allah: **“De ki: Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin?”** buyurmaktadır.¹

Kulluğun bir ifadesi olması hasebiyle dua, Allah tarafından da istenen bir ameldir. Kur'an-ı Kerim'de, **“Bana dua edin, duanıza karşılık vereyim.”**² **“Beni anın ki ben de sizi anayım.”**³ buyrulmaktadır.

Korkan, endişeye kapılan, yalnızlık çeken, kendisini zayıf ve âciz hisseden, bazı sıkıntıları ve dilekleri olan insan, kendisini rahatlatması için derhal duaya sarılma gereksinimi duyar. Bu, insanoğlunun en büyük teselli ve ümit kaynağıdır.

Muhterem Müslümanlar!

Duanın geniş anlamda ibadet olduğu dikkate alınır, dua eden kişinin, bu konuma uygun bir edep içinde olması gerekir. Kişinin Allah'a samimi bir şekilde ve huşu içinde yalvarıp yakarması esastır. Dua, yüksek sesle değil, sade bir dil ve duyarlı bir kalple yapılmalıdır.

Hele hele bağıra bağıra gösterişe kaçan bir tavırla dua yapmaktan şiddetle sakınılmalıdır. Peygamber Efendimiz: “Sizler sağır ve uzaktaki birine değil, her şeyi duyan ve gören Allah'a dua ediyorsunuz”⁴ buyurmaktadır.

Duada genel olarak kibleye dönülerek eller açılır ve semaya kaldırılır. Bu, kulun acziyetini temsil eder. Önemli olan, öz ile sözün bütünleşmesi, bedenden çok kalbin yönelmesidir. Bunun için dua ve zikrin en vazgeçilmez unsuru ihlâs, samimiyet ve içtenliktir. Başka bir ifade ile kişinin ruh halidir. Zira Yüce Allah duada kullanılan ifadelere değil, kulun kalbinden taşan hislere, gönüllerdeki coşkuya ve gözyaşları içinde dile getirilen sözlerdeki samimiyete bakar. Ve öyle bir an gelir ki Allah o kulunun bu talebini geri çevirmez.

Dua, darlıkta, sıkıntılı anda yapıldığı gibi, varlıkta ve genişlikte de yapılmalıdır. Psikolojik olarak insan zenginleşip, belli bir refah seviyesine gelince duayı bırakmaya meyleder ki, bu çok yanlıştır. Kişi, sıkıntıya sabrederken nasıl dua ile ayakta kalmaya çalışıyorsa, nimetler karşısında da şükredip dua ederek Yüce Allah'la irtibatını kesintisiz sürdürmelidir. Varlıkla verilen sınavın, darlıkla verilen sınavdan daha zor olduğunu unutmamalıdır.

Muhterem Kardeşlerim!

Hutbemi bir ayet meali ile bitirmek istiyorum: **“Kullarım beni senden sorarlarsa (bilsinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakıным. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler”**⁵

Hazırlayanın Adı: Şakir KIRKIZ

Unvanı: İl Müftü Yardımcısı – MANİSA

İl Müftülüğünün 06.01.2012 tarihli hutbesidir.

1 Furkân, 77
2 Mü'min, 60
3 Bakara, 152

4 Buhari, Deavat, 50
5 Bakara, 186

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأَيُّ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّبِيلَ
وَالأَبْيَاطَ إِذَا أَلْمُذْبِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ
وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٣٦﴾

AKRABAYI GÖZETMEK

Muhterem Müslümanlar!

Müslüman olmanın bir gereği de akrabayı görüp gözetmek ve onlara iyilikte bulunmaktır. Bu ihmal edilmemesi gereken bir görevdir. Akrabayla ilgiyi koparmak ve onlara kötü davranmak büyük bir günahdır. Rızıkımızın çoğalmasını, ömrümüzün uzun olmasını istiyorsak, akrabalarımız bizi ziyaret etmese ve iyiliklerimize cevap vermese de onlarla bağımızı koparmamalıyız.

Allah'ü Teâlâ K. Kerim'de; **“Allah'a ibadet edin ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşına, yolcuya, idare ve himayeniz altında olanlara iyi davranın. Allah kendini beğenen ve daima böbürlenip duran kimseyi sevmez.”**⁽¹⁾ buyurmaktadır. Akrabalık bağlarının korunması, akrabaları gözetip onlarla iyi ilişkiler içinde olmaya bağlıdır. Akrabaya iyilik, hem dinî hem de sosyal sorumluluğumuzun bir gereğidir. Bir ayet-i kerimede: **“Akrabaya, yoksula ve yolda kalmış yolcuya haklarını ver, fakat saçıp savurma. Çünkü saçıp savuranlar şeytanların kardeşleridir. Şeytan ise Rabbine karşı çok nankörlük etmiştir.”**⁽²⁾ buyrulmaktadır. Öyleyse, Cenab-ı Allah'ın bize bahsettiği maddi imkânları, belli ölçüler içerisinde akrabalarımızla paylaşabilirsek büyük bir erdemi yakalamış oluruz.

Değerli Mü'minler!

Akrabalık ilişkilerini sürdürmek farz, bu ilişkileri koparmak ise haramdır. Akrabasını unutmayan, onlar ile ilişkisini sürdüren kimse sevap kazanırken aksine bir tutum sergileyen ise günah işlemiş olur. Peygamber Efendimiz (sas) bu konuda şöyle buyurmuştur: “Akrabasının yaptığı iyiliğe aynıyla karşılık veren, onları koruyup gözetmiş sayılmaz.

Akrabayı koruyup gözeten adam, kendisiyle ilgiyi kestikleri zaman bile, onlara iyilik etmeye devam edendir.”⁽³⁾Bütün faziletlerin en üstünü, senden ilişkisini ve ziyareti kesen akrabasını ziyaret ederek ilişkiyi yaşatmaktır.”⁽⁴⁾ “Seninle ilgisini kesenden sen ilgini kesme! Sana vermeyene sen ver! Sana kötülük edeni sen bağışla!”⁽⁵⁾“Yoksula verilen sadaka bir sadaka, akrabaya verilen sadaka ise iki sadaka yerine geçer. Biri sadaka sevabı, öteki de akrabayı koruyup gözetme sevabıdır.”⁽⁶⁾

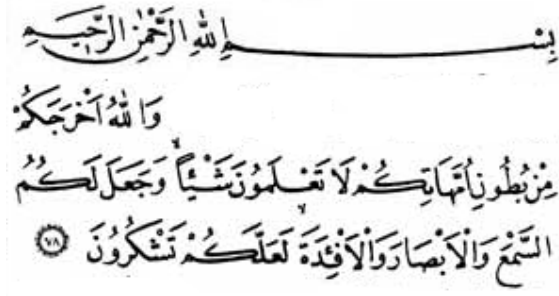
Akraba ile iyi geçinmek, onları ziyaret etmek, muhtaç olanlarına yardım etmek, en önemli görevlerinizden biridir. Akrabasını ihmal etmeyenler Allah'ın rızasını kazanır. Onun lûtfunu ve yardımını görürler. Akrabası ile ilgisini kesenler Allah'ın rahmet ve ihsanından mahrum kalırlar. Kur'an-ı Kerim ve hadislerde akrabalık bağlarının karşılıklı ziyaret, haberleşme, maddi ve manevi yardımlaşma gibi çeşitli yollarla korunması ve güçlendirilmesi üzerinde hassasiyetle durulur. Akrabayı görüp gözetme; ziyaret etmek, maddî ve manevi yardımda bulunmak, sevinçli ve acılı günlerinde yanlarında olmak, onlara fiilî veya sözlü olarak herhangi bir zarar vermemek, onları kötülememek, unutmamak ve dargın durmamaktır. Akrabalarına yakın olanlar Allah'a yakın olurlar, akrabalarından uzak olanlar Allah'tan da uzak olurlar. Cenab-ı Allah bizleri akrabasını koruyup gözeten mü'min kullarından eylesin.

Hazırlayanın Adı: Erol ÇETİN

Unvanı: Bozköy C.İ-H. Demirci-Manisa

İl Müftülüğünün 13.01.2012 tarihli hutbesidir.

- 1- Nisa 36
- 2- İsra 26-27
- 3- Buhari Edeb 15
- 4- Ahmed b. Hanbel Müsned 3. 438
- 5- Ahmed b. Hanbel Müsned 4.148-158
- 6- Tirmizi Zekat 26

KENDİNİ BİLMEK

Aziz Kardeşlerim!

İnsanı en güzel bir biçimde yaratan Yüce Mevlâmız; “Allah sizi, analarınızın karnından siz hiçbir şey bilmez durumda iken çıkardı. Şükredesiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi.”ⁱ buyurarak, bilgisiz ve gözü kapalı geldiğimiz şu dünyada, bilmek ve öğrenmek için çeşitli imkanların bizlere sunulduğunu hatırlatmaktadır.

İnsana bahşedilenler, yalnız bedenî özellikleri olmayıp, ona; iyiyi kötüden ayırt edebilecek bir kabiliyet verilmiştir. Kur’ân-ı Kerim’de şöyle buyrulmaktadır: “Nefse ve onu düzgün bir biçimde şekillendirip ona kötülük duygusunu ve kötülükten sakınma yeteneğini ilham edene andolsun ki, nefsinin arındırma kurtuluşa ermiştir. Onu kötülüklerle gömüp kirleten kimse de ziyana uğramıştır.”ⁱⁱ

Muhterem Kardeşlerim!

Tabiatında hem kötülük hem de iyilik eğilimi bulunan insanın, hayat boyu sürecek öğrenme serüveninde en önemli aşama, “kendini bilme” aşamasıdır.

Kendini bilmek, kötülüğe meyyal olan nefsin terbiye edilmesi; cehâlet, taassup, nefret ve ihtiras gibi duyguların, ulvî faziletler lehine kontrol edilmesi; maddî beden yanında manevî bir kimliğin keşfedilmesidir.

Kendini bilmek, olgunlaşma göstererek, maddî tabiatından manevî tabiata doğru bir seyir takip eder. Mevlâna Celâleddin-i Rûmî’nin, “hamdım, piştım, yandım” şeklinde özetlediği bir süreçtir bu. Kültürümüzdeki, “kendini bilen, Rabbini bilir” şeklindeki vecize de, bu süreçle varılacak hedefi göstermektedir.

Değerli Kardeşlerim!

Yunus Emre’imiz ne hoş söylemiştir:

İlim, ilim bilmektir.
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsen
Ya nice okumaktır.
Okumaktan murat ne?
Kişi Hakkı bilmektir.
Çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru emektir.

Aziz Mü’minler!

Kendini bilmeyen kimse, sorumlu olduğu bir Yarattıcı’nın varlığını görmezden geldiğinden, kendi hevâ ve hevesini ilahlaştırma peşindedir. Başta ahlak olmak üzere, her türlü değer ve üstünlüğün yegâne ölçütünün kendinde olduğunu düşünür. Böyle bir kimsenin yaşantısı, ancak, güçlünün haklı sayıldığı, mazlumların hor görüldüğü; dayanışma, yardımlaşma, sevgi, hoşgörü ve adalet gibi ahlakî erdemlerin küçük menfaatler uğruna feda edildiği bir yaşam olabilir.

Halbuki kendini bilen insan, kendi dışında sorumlu olduğu, Yüce bir Yarattıcı bulunduğuna inanır. O’nun indirdiği nûr olan Kur’ân’la yolunu aydınlatır. İnsanların dil, renk, ırk ve cinsiyet bakımından eşit olduğunu; yegâne üstünlüğün ise, Allah katında ahlaklı ve erdemli bir insan olmaya bağlı olduğunu kavrar.

Kardeşlerim!

Bize bahşedilen şu kısacık hayatı, kendini ve Rabbini bilerek yaşayabilmek, ne büyük bir bahtiyarlıktır! Bu uğurda şahsî gayretimiz yanında Rabbimizden de yardım istemeliyiz. Sevgili Peygamberimiz’in bir duası ile hutbemizi bitirelim:

“Allah’ım! Nefsime takvasını ver ve nefsimi her türlü kötü şeylerden temizle. Sen temizleyenlerin en hayırlısısın. Sen benim dostum ve Mevlâsısın...”ⁱⁱⁱ

Hazırlayan: Bilal ESEN

Unvanı: Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı

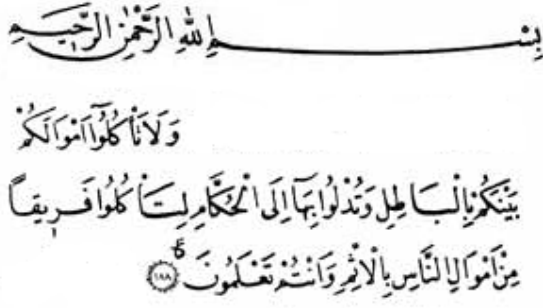
İl Müftülüğünün 20.01.2012 tarihli hutbesidir

ⁱ Nahl, 16/78.

ⁱⁱ Şems, 91/7,8,9,10.

ⁱⁱⁱ Müslim, “Dua”, 73.

İLİ : MANİSA
AY-YIL : OCAK-2012
TARİH : 27/01/2012(4.Hafta)

HAK DUYARLILIĞINA SAHİP OLABİLMEK!

Değerli Müminler!

Toplum halinde yaşamanın insana sağladığı bir takım haklar ve yüklediği sorumluluklar vardır. Bu haklara saygı gösterilip, sorumluluklar yerine getirildiği oranda toplumda huzur ve mutluluk olur. Günümüz dünyasındaki huzursuzlukların, kavga ve cinayetlerin, hatta savaşların; karşılıklı olarak haklara saygı gösterilmemesinden kaynaklandığı bilinen bir gerçektir. Bunun için Yüce dinimiz İslâm, ırk, cins ve inanç ayrımı yapmaksızın bütün insanların haklarını kutsal ve dokunulmaz kabul etmiş, bu hakların ihlâlüne karşı maddî ve manevî birçok müeyyideler getirmiştir.

Yüce Rabbimiz; **“Birbirinizin mallarını haksız yere yemeyin”**¹ buyurarak, insanların ölçü ve tartıda; hile yapmalarını, hırsızlık, rüşvet gibi gayr-i meşrû yollarla birbirlerinin mallarını yemelerini yasaklamıştır.

Aslında Peygamberimizin, Müslüman’ı; ‘elinden ve dilinden insanların emin olduğu kimse’² şeklinde tanımlaması bizlere hak duyarlılığı konusunda yeteri kadar fikir vermektedir.

Unutulmamalıdır ki Kardeşlerim!

İnsanların itibarını sarsıcı, onurunu kırıcı sözler sarf etmek veya aynı anlama gelebilecek davranışlarda bulunmak da birer kul hakkı ihlalidir. Bu bakımdan dinimizde; iftira, alay, gıybet, dedikodu, başkalarının gizli hallerini araştırmak, kötü lakap takmak, alay etmek gibi her türlü çirkin tavır ve davranışlar yasaklanmıştır.³

Muhterem Kardeşlerim!

Kul hakkı ihlâlüne sebep olan ve İslâm’ın yasakladığı pek çok olumsuz davranış vardır: Cana kıymak, insanların namus ve şereflerine leke sürmek, zina etmek, hile yapmak, borcunu zamanında ödememek, yetim hakkı yemek gibi tavır ve davranışlar kul hakkı ihlalinin başlıca örnekleridir.

Yine çevreyi kirletmek, trafik kurallarına uymamak, komşuları rahatsız etmek, cami âdâbına uygun olmayan davranışlarda bulunmak da birer kul hakkı ihlalidir.

Aynı şekilde, şahsî çıkarlar uğruna kamu haklarını ihlal etmek, kaçak elektrik ve su kullanmak, vergi kaçırmak, görevi kötüye kullanmak, kamu hizmeti verirken insanlar arasında ayırım yapmak gibi olumsuz tavır ve davranışlar, asla yapılmaması gereken kul hakkı ihlalleridir.

Aziz Kardeşlerim!

Hiçbir ayrıcalığın söz konusu olmayacağı, haklı ve haksızın mutlaka ortaya çıkarılacağı hesap gününde mahcup olmamak için; kul hakları konusunda son derece duyarlı olalım. Herkesin hak ve hukukuna saygı gösterelim. Kul hakkıyla Allah’ın huzuruna çıkmaktan sakınelim. Kul hakkını, hak sahibi bağışlamadıkça Allah’ın bağışlamayacağını bilelim. Ve Efendimiz(s.a.s.)’in şu hadisi-i şerifine kulak verelim:

“Kişi namaz, oruç, zekât gibi ibadetlerini eda etmiş olarak Allah’ın huzuruna gelir. Bununla beraber; kimine sövmüş, kiminin kanını akıtmış, kiminin malını yemiş, kimine de iftira etmiştir. Bu durum karşısında onun ibadetlerinden elde ettiği sevaplar kendisinden alınarak hak sahiplerine dağıtılır. Eğer ibadetleri ve iyilikleri, ihlâl ettiği kul haklarını ödemeye yetmezse, hak sahiplerinin günahlarından alınıp kendisinin günahlarına eklenir. Böylece sevapları gitmiş, günahları artmış, neticede iflas etmiş olarak cehenneme gönderilir.”⁴

Hazırlayan: Dr. Muhlis AKAR

Unvanı: Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi

İl Müftülüğünün 27.01.2012 tarihli hutbesidir.

1. Bakara, 2/188

2. Tirmizi, “İman”, 12; IV, 17. Nesâî, “İman”, 8, VIII, 104-105

3. Bk. Hucurât 49/11-12.

4. Müslim, Birr, 59-60;
